

ת"פ 41293/12/18 - מדינת ישראל נגד גריגורי סוחמן

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 41293-12-18 מדינת ישראל נ' סוחמן
תיק חיצוני:

בפני כבוד השופט דב פולוק
המאשימה מדינת ישראל
נגד גריגורי סוחמן
הנאשם
החלטה

בכתב האישום שבפניי מואשם הנאשם בביצוע העבירות הבאות:

אי תשלום אגרה בהתאם לסעיף 2 לחוק עזר לשמורות הטבע, תשל"ב -1972, סעיף 5(ג) לצו בדבר הגנה על הטבע (יהודה ושומרון)(מס' 363), תש"ל-1969 בשילוב עם סעיף 2 לחוק להארכת תוקפן של תקנות שעת חירום (יהודה ושומרון - שיפוט בעבירות ועזרה משפטית), תשכ"ז-1967 (להלן: "תקנות שעת חירום").

איסור כניסה ושהייה, בניגוד לתקנה 3 לתקנות שמורות הטבע (סדרים והתנהגות), תשל"ט-1979 (להלן: "תקנות שמורות הטבע (סדרים והתנהגות)"), סעיף 14 לצו בדבר הגנה על הטבע (יהודה ושומרון) (מס' 363), תש"ל - 1969 - כללי התנהגות בשמורת טבע בשילוב סעיף 2 לתקנות שעת חירום.

איסור הכנסת חומר זר ורשתות - בניגוד לתקנה 4(א) ו-(ב) לתקנות שמורות הטבע (סדרים והתנהגות) יחד עם סעיף 3(א) לצו בדבר ההגנה על הטבע (כללי התנהגות) בשילוב סעיף 2 לתקנות שעת חירום.

איסור הליכה - בהתאם לסעיף 10 לתקנות שמורות הטבע (סדרים והתנהגות) וסעיף 9 לצו בדבר ההגנה על הטבע (כללי התנהגות) ביחד עם סעיף 2 לתקנות שעת חירום.

לטענת המאשימה ביום 19.12.2017 נכנס הנאשם לתחום שמורת הטבע נחלת פרת (להלן: "השמורה") מבלי לשלם את דמי הכניסה אליה ומבלי להשיב לשאלות הפקח שעמד בשער הכניסה.

השמורה נסגרת בשעה 16:00 אך הנאשם שהה בה לאחר שעות אלה, הלך מחוץ לשבילים המסומנים והכניס לתוכה בתוך תרמילו שלוש רשתות על מקלות וחכת דיג.

בדיון שהתקיים בפניי ביום 14.3.2021 טען הנאשם טענה לפיה "אין להשיב לאשמה" באשר לשתיים מן העבירות בהן מואשם הנאשם בכתב האישום:

איסור כניסה ושהייה, בניגוד לתקנה 3 לתקנות שמורות הטבע (סדרים והתנהגות), ואיסור הליכה בניגוד לתקנה 10 לתקנות שמורות הטבע (סדרים והתנהגות).

לטענת הנאשם, לא עלה בידי המאשימה להצביע על ראיה לכאורה לביצוע העבירה לפי תקנה 3 לתקנות שמורות הטבע (סדרים והתנהגות). שכן, חלק מהיסוד העובדתי הקבוע בתקנה זו הוא כי שעות הפעילות של השמורה יפורסמו על לוח שהוצב בכניסה לשמורה. הימצאות השלט היא חלק מהיסוד העובדתי של העבירה והמאשימה לא הוכיחה הימצאותו של שלט כאמור בכניסה לשמורה.

לעניין תגובת המאשימה לפיה אין להמצאות השלט משמעות במקרה דנן, שכן הנאשם עקף את שער הכניסה לשמורה ולא נכנס דרכו, ואילו היה נכנס דרך הכניסה הראשית היה מקבל הסברים על שעות הפתיחה והסגירה של השמורה והיה רואה את השילוט, אך מכיוון שלא עשה, סוברת המאשימה שהנאשם מנוע מלטעון שלא היה מודע לשעות הפעילות. הנאשם סובר שיש לדחות טענה זו של המאשימה, כי בפועל לא הוכחה, במקרה דנן, הדרישה הקבועה בתקנה לפיה היה "לוח שהוצב בכניסה לשמורה" כתנאי בסיסי להוכחת התקיימות היסוד העובדתי של העבירה ולכן מתקיימת טענת "אין להשיב לאשמה".

הנאשם מוסיף שמאשימה מניחה כעובדה מוגמרת ששלט כנדרש בתקנה 3 הוצב במקום, אולם לא ניתן להניח זאת כעובדה מוגמרת וזוהי נסיבה שעל המאשימה להוכיח. היה על המאשימה להעיד עד שיעיד ששלט כנדרש, עליו מצוינים הימים והשעות בהן ניתן לשהות בשמורה, הוצב בכניסה לשמורה. בהיעדר כל ראיה לגבי הצבתו של שלט במקום אין כל סיכוי סביר שהמאשימה תוכל להוכיח נסיבה זו, ומשכך אין כל סיכוי סביר להרשעת הנאשם.

באשר לאישום לפי תקנה 10, טוען הנאשם שתקנה 10 קובעת על אדם ללכת בשבילים המסומנים בלבד בשמורה. לטענתו, המאשימה לא הציגה כל ראיה לפיה הנאשם הלך מחוץ לשבילים המסומנים.

אף אחד מהעדים שראה את הנאשם צועד בשטח לא העיד שראה את הנאשם הולך שלא על השבילים המסומנים. בכלל זה העד ליעוז ראובני, היחיד אשר ראה את הנאשם הולך בשטח השמורה.

לטענת הנאשם, נראה שהמאשימה מניחה שכיוון שהנאשם לא נכנס דרך שער הכניסה לשמורה אין אפשרות אחרת מלבד ההנחה שלא הלך בשבילים המסומנים. בעניין זה סובר הנאשם שזוהי סברה שאינה נכונה, שכן עיון במפת השמורה המפורסמת באתר רשות הטבע והגנים מלמד שישנם לפחות שני שבילים המובילים מחוץ לשמורה אשר אינם עוברים בשער הראשי. על כן הוא סובר שהמאשימה לא עמדה בנטל להביא ראיה כלשהי לפיה הנאשם הלך שלא על השבילים או להוכיח שלא הייתה אפשרות סבירה אלא שילך שלא על השבילים ויש, לטענתו, לזכותו אף מביצוע עבירה לפי תקנה 10.

המאשימה בתגובתה דוחה את טענות הנאשם.

באשר לעבירה לפי תקנה 3 טוענת המאשימה שהעבירה נעברה לא כיוון שהאדם אינו מציית לשילוט אלא כי שהייתו בשמורה היא בניגוד לקביעת הרשות המוסמכת, ואינדיקציה לכך מתפרסמת על גבי השילוט. המאשימה מציינת שבמקרה דנן, הנאשם התגנב לתוך השמורה דרך דרכים עוקפות וצדדיות, השילוט המוסדר לא עמד בדרכו ולכן אינו רלוונטי. לו היה הנאשם נכנס דרך שער הכניסה תוך תשלום האגרה היה מקבל כרטיס, הסברים וצופה בשילוט ויודע את שעות הכניסה לשמורה. היא מציינת שהפקחים פגשו בנאשם בשעה 16:30 לאחר השמורה נסגרה כבר בשעה 16:00, והוציאו אותו ברכבו של אחד הפקחים. לטענתה, עצם העובדה שהנאשם שהה בשמורה בעת שכבר הייתה סגורה היא המכרעת.

באשר לעבירה לפי תקנה 10, טוענת המאשימה שבכך שהנאשם לא נכנס דרך שער הכניסה אלא עקף אותו ונכנס לשמורה בדרך שאינה מוסדרת, הרי שהוא נכנס שלא בשבילים המיועדים להולכי רגל. לאור זאת סוברת המאשימה שהנאשם מנוע מלטעון שלא נצפה או תועד בדרכים האסורות, ויש לדחות את בקשת הנאשם למחיקת האישום בשל טענת "אין להשיב לאשמה".

דין והכרעה:

בדיון שהתקיים בפניי ביום 14.3.2021 הכריזה המאשימה "אלו עדי" ונסתיימה פרשת התביעה.

בהמשך הדיון מעלה הנאשם את הטענה לפיה "אין להשיב לאשמה" באשר לשתיים מן העבירות בהן מואשם הנאשם בכתב האישום שבפניי.

טענת "אין להשיב לאשמה" קבועה בסעיף 158 לחסד"פ לפיו:

158. נסתיימה פרשת התביעה ולא הוכחה האשמה אף לכאורה, יזכה בית המשפט את הנאשם - בין על פי טענת הנאשם ובין מיזמתו - לאחר שנתן לתובע להשמיע את דברו בענין; הוראות סעיפים 182 ו-183 יחולו גם על זיכוי לפי סעיף זה.

העבירות בשלן טוען הנאשם טענת "אין להשיב לאשמה" הינן העבירות הקבועות בתקנות 3 ו-10 לתקנות שמורות הטבע (סדרים והתנהגות):

תקנה 3 לתקנות שמורות הטבע (סדרים והתנהגות) קובעת כי:

3. לא יכנס אדם לשמורה ולא ימצא בתחומה אלא בימים ובשעות שקבע מנהל הרשות ושפורסמו על לוח שהוצב בכניסה לשמורה.

ותקנה 10 לתקנות שמורות הטבע (סדרים והתנהגות) קובעת כי:

10. לא יהלך אדם בתחום השמורה ולא ימצא בו אלא בדרכים ובשבילים שסומנו על ידי הרשות כמיועדים להולכי רגל.

תחילה נדגיש, כפי עולה מן הבקשות והתגובות להן, שהן הנאשם והן המאשימה מסכימים כי בהתאם לאמור בסעיף 2 לחוק להארכת תוקפן של תקנות שעת חירום (יהודה ושומרון - שיפוט בעבירות ועזרה משפטית), תשכ"ז-1967, לפיו:

2. (א) בנוסף לאמור בכל דין יהיה בית המשפט בישראל מוסמך לדון, לפי הדין החל בישראל, אדם הנמצא בישראל על מעשהו או מחדלו שאירעו באזור וכן ישראלי על מעשהו או מחדלו שאירעו בשטחי המועצה הפלסטינית, והכל אם המעשה או המחדל היו עבירות אילו אירעו בתחום השיפוט של בתי המשפט

בישראל.

הסעיף מקנה לבית משפט בישראל סמכות לדון אדם הנמצא בישראל, לרבות ישראלי, על מעשה או מחדל שאירע באזור, לפי הדין החל בישראל.

זאת בתנאי שהמעשה או המחדל הנדונים היו עבירה אילו אירעו בתחום השיפוט של בתי המשפט בישראל.

לאור האמור במקרה דנן, ידון הנאשם על פי הדין החל בישראל, דהיינו, בהתאם לקבוע בתקנות שמורות הטבע (סדרים והתנהגות), תשל"ט-1969.

המאשימה עצמה כתבה בסעיף 17 לתגובה מיום 20.4.2021 כי:

"הכללת הכללים בכתב האישום נועדו לעמוד על הנדרש בהתאם לגישה המושגית, היינו להציג את המקבילה בדין האזור לצד הכללת הוראת החיקוק שבדין הישראלי"

אולם, אין חולק כי יש לדון את הנאשם בהתאם לדין הישראלי כאמור.

מתקנה 3 עולה כי "לא יכנס אדם לשמורה ולא ימצא בתחומה אלא בימים ובשעות שקבע מנהל הרשות ושפורסמו על לוח שהוצב בכניסה לשמורה".

מן התקנה עולה שהכניסה לשמורה והשהייה בה מותרות אך ורק בשעות שנקבעו על ידי רשות הטבע והגנים, ואשר אותן יש לפרסם על לוח שמוצב בכניסה לשמורה.

טענתו העיקרית של הנאשם הינה כי יסודותיה העובדתיים של העבירה שעניינה כניסה לשמורה או הימצאות בתחומה שלא בימים ובשעות שקבע מנהל הרשות אינם מתקיימים כאן במלואן. שכן, המאשימה לא הוכיחה שבכניסה לשמורה היה מוצב שלט המלמד על מועדי הכניסה לשמורה.

בע"פ 732/76 **מדינת ישראל נ' כחלון** (ניתן על ידי השופטים לנדוי, שמגר ובכור, ביום 21.11.1977), קבע כב' השופט שמגר באשר לטענת "אין להשיב לאשמה" כי:

"בית-המשפט לא יטה אופן קשבת לטענה שלפיה אין להשיב לאשמה אם הובאו ראיות בסיסיות, אם כי דלות, להוכחת יסודותיה של העבירה שפרטיה הובאו בכתב-האישום ראיות בסיסיות לעניין זה אין משמען כאמור ראיות שמשקלן והיקפן מאפשר הרשעה על אתר, אלא ... ראיות במידה היוצרת אותה מערכת הוכחות ראשונית, המעבירה את הנטל של הבאת ראיות (להבדיל מנטל השכנוע) מן התביעה לנאשם... אין לדקדק בשלב דיוני זה כחוט השערה ולערוך בדיקה מסועפת כדי להסיק אם אכן הוכח לכאורה כל פרט שולי וכל יסוד משני מאלה שהוזכרו באישום. די בכך שיהיו ראיות לכאורה לגבי היסודות המרכזיים של האישום...".

מן הפסיקה עולה שיש צורך בראיות ראשוניות בסיסיות, גם אם דלות, להוכחת יסודות העבירה המיוחסת לנאשם. נראה

עם כן שדי בהבאת ראיות בסיסיות להוכחת יסודותיה של העבירה ודי במערכת ראיות ראשונית. מן האמור עולה בשלב דיוני זה לא יבחן בית המשפט כל פרט שולי וכל יסוד הנכלל בכתב האישום האם הוכחו ודי שיהיו ראיות לגבי היסודות המרכזיים של האישום.

כעת נבחן אם במקרה דנן עומדות הראיות שהציגה המאשימה ברף הנדרש כאמור.

מעיון בראיות שבפניי, ובעיקר מתוכן ההודעות ודוחות הפעולה של עדי התביעה, עולה כי ישנן ראיות כלשהן, ולו לכאורה, במידה שדי בה להעביר את נטל הבאת הראיות אל הנאשם. אדגיש שאין בהחלטתי זו כדי לקבוע קביעה כלשהי שיש בה כדי ללמד על הכרעת הדין שתינתן בסופו של יום במקרה דנן. המאשימה מביאה את עדותו של ליעוז ראובני שפגש את הנאשם בשמורה, כפי שעולה מדוח שערך ביום 19.12.2017 (מסומן ת/3) לפיו :

"בשעה 15:00 לערך דיווח לי הפקח איתי צוקרמן אשר היה באותו הזמן בקופת הכניסה לאתר עין פרת. כי הגיע אדם עם תרמיל על גבו מתוך הישוב (עלמון ענתות) והתקדם על הדרך העוקפת תוך התעלמות...לקריאותיו למרות שפנה אליו מספר פעמים...בשעה 16:30 לערך בזמן שאנו מתארגנים ליציאה מהשמורה...אני מזהה אדם עם תרמיל על הגב הולך לכיוון מערב קראתי לו...ניסה להתעלם ממני קראתי לו שוב וביקשתי ממנו לעצור, שאלתי אותו למעשיו ומאיפה הגיע והאם הוא יודע כי שעות הפעילות בשמורה נגמרו, החשוד ענה כי הגיע מאזור אדם ולא היה מודע לשעות הפעילות...כשהגעתי לשער הכניסה ראיתי את החשוד קצת כועס על שערכו שאלתי אותו מדוע שיקר כשאמר שהגיע על השביל מהישוב אדם, וטען שרצה שנעזב אותו בשקט..."

מן העדות עולה באופן ברור שהנאשם נתפס בשטח השמורה לאחר שעות הפעילות שלה.

כך עולה גם מהדו"ח שערך איתי צוקרמן ביום 20.12.2017 (מסומן ת/1):

"...בסביבות השעה 16:30 - צוות העובדים/פקחים....סגרו את השמורה (נסגרת ב 16:00) למטעה בנחל והתחילו לעלות לכיוון קופת האתר...ליעוז התקשר אלי ודיווח שהם נתקלו באדם בודד בנחל ושהם מוציאים אותו מהשמורה עם הרכב של עובד מהאתר...זיהיתי שמדובר באותו אדם...ליעוז הגיע. ביצע חיפוש בתרמיל גב ומצא- 3 רשתות ציד, חכה אחת וציוד ללינת שטח..."

משתי העדויות עולה עם כן שהנאשם נתפס בשמורה שלא בשעות הפעילות שלה.

הנסיבה העובדתית העיקרית בתקנה 3 היא הימצאותו של אדם בתוך השמורה מחוץ לשעות הפעילות שנקבעו על ידי רשות הטבע והגנים, הראה עם כן שקיימות ראיות לכאורה להוכחת יסוד זה.

השאלה האם הוצב שלט בכניסה ובו שעות הפעילות של השמורה הינה נסיבה משנית, אשר הוכחתה אינה נדרשת בשלב זה של הדיון ואשר הוכחתה מוביל לביטול האישום בשל טענת "אין להשיב לאשמה".

כעת נבחן את
האישום הקבוע

בתקנה 10
לתקנות
שמורות הטבע
(סדרים)
והתנהגות)

לפי "לא יהלך אדם בתחום השמורה ולא ימצא בו אלא בדרכים ובשבילים שסומנו על ידי הרשות כמיועדים להולכי רגל".

הנאשם סובר שמכיוון שלא הובאו עדויות של התביעה מהם עלה כי הנאשם נצפה כשהוא צועד שלא על השבילים המסומנים בשמורה ועל כן לא הובאו הראיות הנדרשות לצורך הרשעתו בתקנה האמורה ויש לדחות את התקנה כבר בשלב זה של הדיון מן הטעם של "אין להשיב לאשמה".

עם זאת עיון בראיות אותן הביאה המאשימה מעלה כי הנאשם לא נכנס אל השמורה דרך שער הכניסה אלא בדרך עוקפת.

כך למשל עולה מהעדויות העצמית שמסרה אביטל מור שעבדה בקופת השמורה ביום האירוע, ואשר ראתה את הנאשם עוקף את הכניסה לשמורה (מסומנת ת/2):

"...עבדתי בקופה עם איתי צוקרמן...באזור השעה שלוש...הגיע אדם חשוד מכיוון הישוב עם תיק גדול... האדם החשוד לא נענה לקריאתנו, המשיך ללכת לכיוון הכביש העוקף...עדכנו את הצוות האחראי...מאוחר יותר לאחר שעת הסגירה עודכנו...שככל הנראה החשוד שדיווחנו עליו נתפס בשמורה...".

כך עולה גם מהדו"ח שערך איתי צוקרמן, אשר עבד גם הוא בקופת השמורה באותה עת, ואשר נערך ביום 20.12.2017 (מסומן ת/1), ובו נכתב כי:

"בסביבות השעה 15:00 אני ואביטל זיהינו אדם צועד ברגל מכיוון הישוב עלמון אל שער השמורה...אדם זה עבר את שער השמורה לא עצר והמשיך לעלות לכיוון דרום מזרח אל הכביש העוקף. מכיוון זה ההליכה מובילה אל הכביש העוקף ולבסוף לכביש 437. או שהדרך מובילה לגבעות שמעל נחל פרת ומעל השמורה. ראיתי שהאדם אינו עוצר ואינו מתייחס אלי ואל אביטל בהפגנות, לכן אני פניתי אליו בשאלה: "לאן אתה הולך?" האדם מלמל משהו לגבי נר שמיני של חנוכה והמשיך ללכת. פניתי אליו בשנית "לאן אתה הולך? ענה "למעלה אדומים" והמשיך ללכת ללא עצירה."

גם מן העדות הזו נראה שהנאשם לא נכנס לשמורה דרך שער הכניסה ועל כן נדרש ללכת בשבילים שאינם מסומנים עד אל המקום שבו נתפס על ידי העד ליעוז בתוך תחום השמורה מאוחר יותר.

נראה עם כן כי בשלב הדיון הנוכחי די בראיות שהציגה הנאשמת כדי להעמיד את רמת ההוכחה הנדרש לכך שהנאשם לא צעד בשבילים המסומנים בשמורה, שכן, כפי שעלה מן העדויות הוא עקף את הכניסה לשמורה ונכנס בדרך עוקפת.

לאור האמור אני סבור שהוצגו די ראיות לצד חזקות להוכחת יסודות שתי העבירות האמורות, ושיש לדחות את טענת "אין

להשיב לאשמה" גם באשר לתקנה 10. גם כאן אדגיש שאין בדברי לקבוע כל קביעה באשר להכרעת הדין הסופית שתינתן במקרה דנן.

אשר על כן אני דוחה את בקשת הנאשם באשר לטענה לפיה "אין להשיב לאשמה" ומותיר את שני האישומים מכוח תקנה 3 ו-10 לתקנות שמורות הטבע (סדרים והתנהגות) על כנם.

בקשה להמצאת מסמכים ומוצגים:

קעת נדון בבקשה השנייה אותה הגיש הנאשם, בקשה להמצאת מסמכים ומוצגים בהתאם לסעיף 108 לחסד"פ.

הנאשם ביקש לקבל לידי את המידע והמסמכים הבאים:

1. ההנחיות לשיקולי המדיניות המנחים את הרשות בהחלטתה באילו תיקים ניתן להסתפק בהטלת קנס במקום להגיש כתב אישום, בעבירות לפי תקנות 3, 4(א), 4(ב) ו-10 לתקנות שמורות טבע (סדרים והתנהגות).
2. מידע אודות כל הנחיה או מסמך מדיניות אשר מתווה את שיקול דעת המאשימה באשר לבחירה אם להגיש כתב אישום או להטיל קנס ללא הגשת כתב אישום.
3. מידע אודות התיקים בשלוש השנים האחרונות בהם הוגשו כתבי אישום בגין העבירות האמורות.
4. מידע אודות מספר התיקים בשלוש השנים האחרונות בהם הוגשו כתבי אישום בגין עבירה של החזקת רשתות בלבד לפי תקנה 4(ב) לתקנות כאשר לא נעשה כלל שימוש ברשתות או ניסיון לשימוש בהם.
5. מידע אודות מספר התיקים שנסגרו ללא הגשת כתב אישום או קנס תוך ציון עילת הסגירה.

הנאשם טוען, בין השאר, שאין למאשימה מדיניות של אכיפה ברורה בעבירות בהן הוא מואשם, עניין אשר יש בכוחו להקים טענה של אכיפה בררנית. לצורך הוכחת טענתו זו הוא מבקש שיועברו אליו החומרים האמורים.

החומר המבוקש נחוץ לנאשם על מנת לבסס את טענותיו להגנה מן הצדק, ועל מנת לבחון האם יש מדיניות כלשהי המתווה את פעילות המאשימה, ואם יש מדיניות כזו על מנת לבחון האם מדיניות זו הופעלה במקרה הנדון בעניינו.

המאשימה מתנגדת לבקשת הנאשם להמצאת מסמכים.

באשר לבקשה לקבלת מידע בדבר מידע והנחיות שעניינם עבירות קנס - טוענת המאשימה שהמידע מצוי באתר המאשימה בנוהל האכיפה (עבירות קנס) של חטיבת האכיפה. נוסחו העדכני של הנוהל הוא מיולי 2019.

באתר פורסם נוהל בסעיף 4.4 לפיו:

"1.4.4. מצא הפקח כי לא מתקיימות נסיבות מקלות כאמור בסעיף 1.3.4, יבחן הפקח האם מתקיימות נסיבות מחמירות בגין יועבר חומר החקירה לבחינת הצורך בהגשת כתב אישום. להלן רשימת נסיבות מחמירות

לדוגמא. יודגש כי מספיקה נסיבה אחת לחומרה בכדי להעביר את החומר לבחינת הצורך בהגשת כתב אישום:

...

5.1.4.4. במהלך האירוע עבר החשוד על שלוש עבירות לפחות".

בעניין זה מצינת המאשימה שבמקרה דנן עבר הנאשם, לטענתה, על ארבע עבירות ולכן מחייב הנוהל הגשת כתב אישום.

לאור האמור בתגובת המאשימה מתייתרת בקשת הנאשם לקבל מידע באשר להנחיות המתוות את מדיניות המאשימה בבואה להחליט על הגשת כתב אישום במקרים כבמקרה דנן.

באשר לשאר הסעיפים בבקשת הנאשם סוברת המאשימה כי בקשת הנאשם הינה מעין חיפוש ראיות בבחינת "מסע דיג" שמטרתה לבסס טענה של אכיפה בררנית.

לטענת המאשימה במקרה הנדון לא העמיד הנאשם כל תשתית ראייתית לפיה בוצעה, לכאורה, על ידי המאשימה הבחנה לא ראויה בין מי שנתונים הרלוונטיים שווים על מנת לערער את חזקת התקינות מנהלית שעומדת לרשות ולעביר את הנטל אל המאשימה.

המאשימה מוסיפה שבמקרה דנן אף לא עשה הנאשם כל ניסיון למצוא מקרים דומים במאגרים משפטיים, ובהעדר תשתית ולו מינימאלית לטענת אכיפה בררנית אין להיעתר לבקשת הנאשם להמצאת מסמכים.

לאור האמור סוברת המאשימה כי יש לדחות את בקשת הנאשם.

סעיף 108 לחסד"פ קובע כי:

בית המשפט רשאי, לבקשת בעל דין או מיזמת בית המשפט, לצוות על עד שהוזמן או על כל אדם אחר להמציא לבית המשפט במועד שיקבע בהזמנה או בצו, אותם מסמכים הנמצאים ברשותו ושפורטו בהזמנה או בצו.

נראה כי לשם הענות לבקשה בהתאם לסעיף 108 לחסד"פ לעניין המצאת מסמכים ונתונים שמבקש נאשם לשם הוכחת טענת אכיפה בררנית, על הנאשם להוכיח תחילה תשתית ראייתית ברמה שתספיק להעברת נטל הראיה אל כתפי המאשימה.

בעניין זה נראה שמחד גיסא, כי אין להכביד על הנאשם בשל חוסר האיזון בין הצדדים אך מאידך גיסא, גם אין להוביל לתוצאה הממריצה הגשת בקשות כאלה.

קיימת חזקת התקינות על החלטת הרשות המנהלית, ונראה שהתשתית הראייתית הנדרשת בבקשות מסוג זה דומה לזו הנדרשת להיפוך נטל הראיה לעניין תקינות הפעולה המנהלית של המאשימה.

במקרה דנן, הנאשם מבקש מידע אודות מספר התיקים בשלוש השנים האחרונות בהם הוגשו כתבי אישום בגין עבירה של החזקת רשתות בלבד לפי תקנה 4(ב) לתקנות כאשר לא נעשה כלל שימוש ברשתות או ניסיון לשימוש בהם.

נראה על פניו שמידע זה, שהוא ספציפי וממוקד עשוי להועיל להגנת הנאשם ולבחינת טענתו באשר לאכיפה בררנית.

אשר על כן אני מורה למאשימה להעביר את המידע המבוקש לידי הנאשם.

באשר לשאר סעיפי הבקשה לגילוי מסמכים אני סבור שיש לדחות את הבקשה, שכן המידע המבוקש בהם הינו כללי ורחב ולא הוכח כלל על ידי הנאשם שהוא עשוי להועיל באופן ממשי להוכחת טענותיו.

ניתנה היום, י"א כסלו תשפ"ב, 15 נובמבר 2021, במעמד ב"כ המאשימה עו"ד יאיר הלר וב"כ הנאשם עו"ד נח אולשה.